

DZIENNIK KUJAWSKI

ABONAMENT

miesięczny wynosi w ekspedycji 2,70 zł — w agencjach miejscowych 2,90 zł — z odnośnikami 2,85 zł — na pocztach już z odnośnikami kwartalnie 9,15 zł, miesięcznie 3,00 zł, w agencjach zamiejscowych 3,50 zł, pod opaską w Polsce 5,50 zł. W razie wypadków, spowodowanych siłą wyższą, przesyłek w załadunku, braków i t. p., wydawnictwo nie odpowiada za dostarczenie pisma, abonent nie ma prawa do odszkodowań. Drukarnia i nakładem Drukarni Kujawskiej Tow. Akcyjnej w Inowrocławiu.

CENA OGŁOSZEŃ

Miejsce milimetrowe jednolite 15 groszy, w dziale reklam. — za tekstem redakcyjnym — milimetr 40 groszy, w tekście 50 groszy, za ogłoszenia na pierwszej stronie 75 gr. — Konto czek. P.K.O. Poznań nr 204 847. Konto bankowe: Powiat. Kasa Oszczędności i Bank Ludowy w Inowrocławiu. Telefon administracji nr 124. — Telefon redakcji nr 201. Za ogłoszenia podane telefonem nie bierze się odpowiedzialności. Za Red. odpow. Cz. Bułskowski, Inowrocław, za ogłoszenia administracja.

Dyrektor wydawnictwa: Kazimierz Zieliński.

Redaktor: Stanisław Cieślak.

Na froncie wyborczym

Podróż p. Sławka. — Rokowania o wielki blok narodowy
Blok lewicy. — 6 mil. zł. za 5 mandatów

Z Warszawy donoszą:
Formalne akcja wyborcza rozpocznie się dopiero po ogłoszeniu list wyborczych czyli po 20 stycznia. Faktycznie jednak walka przedwyborcza już się zaczęła i obecnie przeżywamy najcięższy jej okres, okres zmagania zakulisowych o ustosunkowanie się stronniczo przed wyborami.

Największe napięcie osiągnęła ta walka już obecnie między organizatorami wielkiego bloku narodowego, a kierownikami tak zw. sanacji.

Głównym kierownikiem akcji przedwyborczej sanacji jest pułkownik Sławek. Od kilku tygodni jest on wciąż w podróży przez różne powiaty, zebrał się w zebrań. Dziś jest w powiecie ciechanowskim lub miławskim, jutro w słupeckim. Płk Sławek zabiega głównie o zorganizowanie pod sztandarem sanacji ster ziemskich.

Ala gdzie dziś bawił płk. Sławek, tam jutro zjawia się p. Wierczak, jeden z organizatorów bloku narodowego. W śróde płk Sławek organizuje zebranie poufne z udziałem 10 osób, a w czwartek na takim zebraniu p. Wierczak jest 50 osób.

Sprawa stworzenia wielkiego bloku narodowego przedstawia się w tej chwili następująco:

Rokowania o stworzenie takiego bloku toczą się między przedstawicielami 5 stronnictw (ZLN, Ch. D., Ch. N. Piast, NPR, prawica), i szeregu grup bezpartyjnych.

Rozstrzygnięcie w tej sprawie zapadnie najpóźniej do czwartku 22 grudnia.

Jak już pisaliśmy, głównym zadaniem bloku ma być przeprowadzenie zmiany konstytucji w kierunku zmocnienia władzy prezydenta, ustalenia równowagi władz itd. W zakresie polityki gospodarczej poszczególne grupy będą miały wolną rękę.

Jednym z głównych organizatorów bloku jest marszałek Trąmpczyński, który będzie kandydował do Sejmu.

Trwające od kilku tygodni rokowania między PPS, a Wyzwoleniem na temat utworzenia bloku wyborczego lewicy, dobiegają końca. Jak się dowiadujemy, do bloku formalnego między temi stronnictwami nie dojdzie, postanowiły one jednak przy wyborach udzielić sobie wzajemnego poparcia, a razeni wystąpić tylko w niektórych okręgach.

W kołach politycznych opowiadają, że jedna z organizacji przedwyborczych, posiadająca małe wpływy ale wielkie ambicje zgłosiła się do pewnego związku gospodarczego z następującą propozycją:

— Umieścimy na swej liście 5 waszych przedstawicieli pod dwoma warunkami: 1) przedstawiciele wasi nie będą kandydowali na żadnej innej liście, 2) za każdego kandydata zapłacicie na koszty agitacji wyborczej 1 milion 200 tys. zł, czyli za 5 — 6 mil.

Warszawa, 19. 12. (AW). Wczoraj w lokalu Stowarzyszenia Wierzyteli odbył

10-lecie czerezwyczażki

Moskwa. (Cps.) Bolszewicy obchodzą dziś w tych dniach oryginalny jubileusz. Dn. 20 grudnia r. b. upływa 10 lat od opublikowania dekretu rządowego, zarządzającego utworzenie ogólnorozyjskiej komisji nadzwyczajnej (Czerezwyczażki), znanej obecnie pod nazwą Państwowej administracji politycznej (GPU). Z okazji jubileuszu tego odbył się w Moskwie wielka uroczystość. Na placu czerwonym dignitarze sowieccy dokonają przeglądu wojsk GPU.

się wiec, na którym ustalono program wyborczy. Uchwalono wejść w porozumienie z temi grupami wyborczymi, które usiłują krzywdy, wyrządzone wierzyteliom ustawą waloryzacyjną.

„List pasterski sam w sobie jest jasny

I nie wymaga żadnej interpretacji

Redakcja „Słowa Polskiego”, które w n-rze z dnia 16. b. m. podało doniesienie korespondencji warszawskiej o rzekomej interpretacji listu pasterskiego Episkopatu jako miało „nastąpić na konferencji pomiędzy faktycznymi kierownikami życia politycznego w Polsce a najwyższymi dostojnikami Kościoła” zwróciła się natychmiast do obu J. J. EE. ks. ks. arcybiskupów lwowskich, Twardowskiego i Teodorowicza, z zapytaniem o prawdziwość powyższej informacji.

Redakcja „Słowa Polskiego” otrzymała

odpowiedź, że zapytany przez księża arcybiskup ze Lwowa J. Em. ks. kardynała Karkowskiego oświadczył, że żadnej interpretacji nie było. Księga arcybiskupa dodali od siebie, że wogóle o jakiegokolwiek interpretacji listu pasterskiego mowy być nie może, sam bowiem on w sobie jest jasny i chyba ten tylko listu nie rozumie, kto go zrozumieć nie chce. Wszelkie zaś interpretacje byłyby precedensem do obalania opinii i obniżenia autorytetu tak Episkopatu jak i listu pasterskiego.

Dycha, złość i zawziętość

Nieprzychylna niewdzięczność Waldemarasa

Paryż. (Pat.) „Quidien”, omawiając deklarację, złożoną przez Waldemarasa wobec przedstawicieli prasy międzynarodowej, zaznacza m. in., że Waldemarasa popchnięto jednocześnie błędnie i błędnie, albowiem Rada Ligi wyraźnie zaznacza w swej decyzji, iż nieczem nie zmienia obecnego stanu rzeczy; wobec tego, że konfer. ambasadorów została powołana przez traktat pokojowy do powzięcia decyzji równą postanowieniom traktatu, nie mogą więc być anulowane przez Radę Ligi.

Jacques Bainville zaznacza na łamach „Liberte”, iż z deklaracji Waldemarasa wynika, że między nim a marszałkiem Piłsudskim istnieje w kwestii Wilna takie same porozumienie, jak niedługo między królem francuskim w sprawie księstwa medjońskiego, którego każdy z nich pożył.

Eugene Lautier podkreśla w „Homme

Libre” dziwny sposób, w jaki Waldemarasa podziękował Briandowi za tyle okazanej mu uprzejmości oraz tyle wysiłków w celu pokojowego załatwienia konfliktu. Zwykle — pisze Lautier — ludzie czekają do czasu, zanim skierują przekleństwa pod adresem swoich sędziów, na Litwie podobno ludzie nie mogą być dłużej niż trzy godziny przywołani wobec tych, którzy poświęcili dla nich wiele wysiłków, a nawet okazali im zaszczyt zaproszenia ich do swego stołu. Opinia publiczna we Francji sądziła na podstawie wiadomości prasowych, iż zatarg Polski z Litwą został w Genewie zażegnany. Waldemarasa jednak skorzystał ze swego chwilowego pobytu w Paryżu, abyże rozwinął te optymistyczne wrażenia przez złożenie wobec przedstawicieli prasy w Paryżu oświadczeń, pełnych pychy, złości i zawziętości. Co o podobnym postępowaniu myśli Briand?

Na to są pieniądze

Nowe pisma sanacyjne.

Warszawa, 18. 12. (wł.) Po przewrocie majowym w całym kraju powstało wiele pism sanacyjnych. — Choć nie cieszą się one nadmiarem czytelników, niema najmniejszego ośrodka, w którymby nie wchodziło przynajmniej jedno pismo, reprezentujące kierunek sanacyjny.

Widocznie jednak wszystko to nie wystarczy, gdyż w najbliższym czasie mają powstać nowe pisma.

Mówi się o mającym powstać nowym dzienniku dla kół umiarkowanych, który oddziaływałby w tych sferach w kierunku życzyliwym dla sanacji. Mówią też o powstaniu dziennika, wydawanego wprawdzie po polsku, lecz przeznaczanego dla żydów, dla przeciwdziałania „Nasze Przeglądowi”. Mówią wreszcie o jakimś dzienniku ruskim i o powstaniu tygodnika ruskiego w Równem.

Stabilizacja urzędników odroczone

Warszawa, 19. 12. (AW). Zapowiedziana na 31 grudnia r. b. stabilizacja urzędników prowizorycznych i czynnych ma być odroczone do marca 1928 roku. Związek ich urzędnicze mimolo czynią starania, aby stabilizacja przeprowadzona była na 31 bm.

Soldateska na Kowieńszczyźnie

Oficerowie napadają na polityków.

Wilno, 18. 12. (AW). „Kurier Wileński” donosi z Kowna, iż do redakcji kowieńskiego organu Ch. D. „Ritas” wdarła grupa nieznanych osobników, którzy, wpadłszy do gabinetu naczelnego redaktora Tatarskiego, zasyłali go w sposób ordynarny i zagrozili dalszymi występami na wypadek nie zaniechania przez pismo kampanii przeciw rządowi Waldemarasa.

Wśród napastników rozpoznano oficerów czynnego pułku Huzarów kowieńskich Meccososa.

Redaktor Tatarski złożył skargę do prokuratury. W związku z ostatnim napadem panuje w Kownie przekonanie, iż porównując się coraz częściej akty terrorystyczne ze strony oficerów czynnych armii, są dowodem, iż rząd za pomocą skrytej akcji odwetowej postanowił zmusić opozycję do ustępstwa.

Kowno, 18. 12. (AW). W czasie odbywającej się w prywatnym mieszkaniu przy wódcy partii Kierkańskiej posła Krupawicza narady opozycyjnej, wtargnęło do mieszkania 8 oficerów z lejtnantem Bartuszką z komendantury kowieńskiej na czele, którzy rozpędzili zebranie. Władze litewskie po przyjęciu protokołu o napadzie, obiecały wdrożyć śledztwo i ukarać winnych.

Straszna katastrofa na morzu

Zderzenie torpedowca z łodzią podwodną. — 40 ludzi zatonęło

Princeton, (Stan Massachusetts), 18. 12. (Pat.) Torpedowiec „Paulding” z eskadry ochronnej wybrzeży wpadł wczoraj z gwałtowną siłą w miejscowości Woodend na łódź podwodną „S nr. 4”.

London, 18. 12. (Pat.) Reuter donosi, że zderzenie między torpedowcem a łodzią

podwodną nr. 4 miało miejsce na zewnątrz portu o godz. 3,27 popoł. Naoczni świadkowie katastrofy stwierdzają, że w chwili, gdy torpedowiec „Paulding” dążył do portu, wypłynęła łódź podwodna „S nr. 4”. Odległość dzieląca oba statki była tak mała, że torpedowiec nie zdążył już zmienić kierunku i wpadł na łódź całą siłą, która natychmiast zniszczyła się — najprawdopodobniej z powodu silnego uszkodzenia boku. Dotychczas niema wiadomości o losie załogi łodzi podwodnej, składającej się z 4 licerów i 36 marynarzy.

London, 18. 12. (Pat.) Reuter donosi z Waszyngtonu, że departament marynarki komunikuje, iż nikt z załogi łodzi „S nr. 4” nie został uratowany.

Zjazd rektorów uniwersytetów

Wilno, 18. 12. (AW). Dziś rozpoczął się tutaj zjazd rektorów wyższych uczelni polskich.

Na zjazd przybyli z Krakowa: J. E. rektor Uniwersytetu Jagiellońskiego profesor Marchlewski oraz rektor Akademii Górniczej profesor Chroniński z Warszawy: J. M. rektor Uniwersytetu Warszawskiego ks. Szlagowski, rektor Politechniki profesor Szperl oraz rektor Szkoły Głównej Gospodarskiej Wileńskiego Władysław Grabicki, z Poznania: rektor Uniwersytetu profesor Grochmalicki.

Prócz tego zapowiedzieli swój przyjazd z opóźnieniem J. M. rektor Uniwersytetu, Politechniki i Szkoły Weterynaryjnej we Lwowie prof. ks. Gerstman, Tokarski i Markowski.

Tematem obrad zjazdu ma być sprawa projektu ustawy o ustroju szkolnictwa w Polsce, projekt rozporządzenia Prezydenta Rzplitej o stosunkach służbowych profesorów i asesorów oraz szeregu innych spraw.

Obrady potrwać dwa dni.

Prasa prawnicza nie dostała stypendjów

Dano je współpracownikom pism rządowych

Warszawa 16. 12. (wł.) Ministerstwo Wyznań Rel. i Ośw. Publ. przyznało na rok 1928 cztery stypendja dziennikarskie. Otrzymali je pp.: Witold Giełżyński (Warszawa, „Epoka”), Bolesław Kochański (Kraków, „Nowa Reforma”), Bronisław Szulak (Lwów, socjalistyczny „Dziennik Ludowy”), i Feliks Chrzanowski (Poznań, „Przegląd Północny”).

Przy dotychczasowym udzieleniu stypendji dziennikarskich kierowano się zasadą, iż połowa z nich przypadła na prasę prawniczą, połowa zaś na lewicową. W roku ubiegłym, po przewrocie majowym, prasa prawnicza otrzymała tylko 1 stypendjum, lewicowa 3 pozostałe, jakkolwiek władze dziennikarskie proponowały równy podział stypendjów.

Obecnie stypendja otrzymali tylko dziennikarze z prasy rządowej. Znamienny przykład jest fakt, że wprawdzie dziennikarze ci podali się do stypendjum, nie zostali jednak przez władze dziennikarskie przedstawieni ministrowi, ponieważ nie mieli odpowiednich warunków do uzyskania stypendjum.

Nagana

dla prasy amerykańskiej

Wobec wydarzeń w Meksyku.

Biskup Drossaertes z San Antonio, w stanie Texas, gani w liście pasterskim stanowisko prasy amerykańskiej wobec wypadków w Meksyku.

Czasopisma amerykańskie przemilczały nieprawdopodobne wprowst w wieku XX-ym prześladowania katolików i interesują się Meksykiem o tyle tylko, o ile tego wymaga interes amerykańskiego kapitalizmu. Ale i katolicy nie są tu całkowicie bez winy, ponieważ nie zawsze wykazują niezbędną solidarność

„Wasza Polska, wasza Warszawa”

P. Erenberg, dziennikarz rządowy, w olbrzymim, trochę mętnym artykule opisuje w „Kuri Porannym” szczegółowo zachowanie się Piłsudskiego w Genewie. Sledzi każdy jego ruch, notuje każde powiedzenie. Z tego mniemającego źródła dowiadujemy się, że holenderskiemu ministrowi spraw zagranicznych, p. Deelaert van Blokland, referentowi miał w ten sposób odpowiedzieć na jakiś komentarz: „Pracowaliśmy (członkowie Rady Ligi Narodów) zawsze tak prędko, gdyby przy każdym z was stał jeden z moich oficerów. Na imieniu zebrania Rady Ligi marsz Piłsudski robił duże uwagi na temat „belles de la procedure” (głupstwa proceduralnego), co jak stwierdza sam p. Erenberg, podziałło „oszalaniająco” na zebranych dyplomatów.

Również bardzo znamienne odezwanie się p. Piłsudskiego w Genewie notuje Pertainx w „Echo de Paris”, które wyraża taką opinię:

„Dziwnie się wyda, że marszałek Piłsudski zgodził się na to, żeby rewindykacja litewska w sprawie Wilna była wspomniana w sprawozdaniu i (mniej wyraźnie) w rezolucji. Zastrzeżenie to nie daje Litwie żadnego prawa. Nie zmienia ono w niczym rezolucji rady z kwietnia 1923, lecz jest zdolne w dużej mierze służyć za pokrywę szczytanemu, jeżeli moralarza, protegującemu Kowno, Rosję i Niemcy, uznają za wskazane zażądać rany w boku Polski. To stanowisko marsz. Piłsudskiego każe nam ustalić punkt, w którym problem może stać się ostrym.

Marsz Piłsudski nie wierzy w naród litewski, niezależny od Polski. „Ja jestem Litwinem” — mówił Wenzaj podczas dyskusji z p. Zaleskim w obecności pp. Brianda i Paul Boncoura, zdarzyło mu się wyrazić: „Wasza Polska, Wasza Warszawa”.

Wyobrażamy sobie, jak to wyznaczenie miało podzielać „oszalaniająco” na przysłuchujących się tej rozmowie pp. Briandzie i Paul Boncour.

Izby Przemysłowo-Handlowe

Ukazało się rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu (Dz. Ust., nr. 111 z dn. 15 b. m., poz. 945), o utworzeniu i wyznaczeniu siedzib izb przemysłowo-handlowych.

Okręgi izb przemysłowo-handlowych obejmują obszary następujące:

1. Izba przem. i handl. w Warszawie — m. st. Warszawę i woj. warszawskie,
2. W Łodzi — woj. łódzkie,
3. W Sosnowcu — woj. kieleckie,
4. W Lublinie — woj. lubelskie i wołyńskie.

5. We Lwowie — następujące powiaty woj. lwowskiego: bórski, brzozowski, dobromirski, jaworowski, drohobyski, gródecko-jagiełłowski, jarosławski, jaworowski, liski, lubaczowski, lwowski, mościcki, przemyski, rawski, radecki, samborski, sanocki, sekulski, starosamborski, żółkiewski, oraz województwa: tarnopolski i tarnobrowski.

6. W Krakowie — woj. krakowski oraz następujące powiaty woj. lwowskiego: kolbuszowski, krośński, kielecki, niski, przeworski, rzeszowski, strzyżowski i tarnobrowski.

7. W Poznaniu — następujące powiaty woj. poznańskiego: gostyński, grodzki, jarociński, kępicki, kościański, kuznicki, krotoszyński, leszczyński, międzychodzki, nowotomyski, obornicki, odolanowski, ostrowski, ostrzeszowski, pleszewski, poznański, rawicki, szamotulski, śmigieński, śremski, średzki, wolsztyński i wrzesiński.

8. W Bydgoszczy — następujące powiaty woj. poznańskiego: bydgoski, chodziecki, czarnkowski, gnieźnieński, inowrocławski, mogileński, strzeliński, szubiński, wągrowiecki, wyrzyski i żniński.

9. W Grudziądzu — woj. pomorskie.

10. W Wilnie — woj. wileński, nowogródzki, poleski i białostocki.

Wynik zbiorów tegorocznych

Ol. Urz. Stat. podaje do wiadomości, że według ostatecznych obliczeń zbiory głównych zbóż w r. 1927 w Polsce przedstawiają się następująco:

Przeciętna wydajność z ha w q = 100 kg. wynosi: pszenicy 13,0, żyta 11,6, jęczmienia 13,2, owsa 13,0. Ogólny zbiór wymienionych ziemiopłodów wynosi: pszenicy 14 759 000 kwint., żyta 56 884 000 kwint., jęczmienia 16 342 000 kwint., owsa 33 900 tys. kwint.

Liczy te są mniejsze od podawanych poprzednio prognozy, co do wydajności zbóż, a jednocześnie zostały uwzględnione przez powiaty.

W porównaniu z rokiem poprzednim 1925/26 zbiór r. 1926/27 stanowi: pszenicy 115,2 proc., żyta 113,5 proc., jęczmienia 105,1 proc., owsa 112,2 proc. W stosunku do przeciętnej 5-letniej za okres 1921/22 — 1925/26 tegoroczny zbiór stanowi: pszenicy 113,0 proc., żyta 108,5 proc., jęczmienia 110,4 proc., owsa 114,1 proc., a w stosunku do przeciętnej przedwojennych zbiorów za okres 1909/1913, tegoroczny zbiór stanowi: pszenicy 87,9 proc., żyta 90,0 proc., jęczmienia 109,8 proc., owsa 120,5 proc.

Zbliżenie francusko-włoskie

W stosunkach francusko-włoskich dokonuje się szczęśliwa ewolucja

Paryż 17 12. (pat). Prasa przychylnie wita ostatnie ekspozycje Mussoliniego, ogłoszone na posiedzeniu Rady ministrów, zaznaczając, że w stosunkach francusko-włoskich dokonuje się szczęśliwa ewolucja.

„Le Matin” podkreśla pojednawczy ton mowy Mussoliniego, zaznaczając, że nie należy przypisywać zbyt wielkiego znaczenia wyliczeniu postulatów włoskich, ogłoszonym przez „Giornale d'Italia”. „Le Matin” zauważa, że specjalnie reklamując włoskie w sprawie morza Śródziemnego i Libii wyraża najdokładniejszą ocenę sytuacji. Francja jest stanowczo zdecydowana zapewnić Włochom udział w administracji Tangeru, zgodnie z zadaniem sformułowanym już w tej sprawie przez Rzym. W sprawie Tun-

su jest mało prawdopodobne, aby Francja miała przyznać Włochom starsze od swoich prawa historyczne.

W sprawie ochrony narodowości Włochów, mieszkających we Francji należy zaznaczyć, że Francja, udzielając wszystkim emigrantom gościnności szerokiej, nie może przeszkadzać im w tym, aby po zasymilowaniu się stali się dobrymi Francuzami.

„Le Matin” kończy powtórzeniem, że lepiej w dany wypadku polegać na oświadczeniach Mussoliniego. Jego pojednawczość i ton przyjaźni pozwalają spodziewać się, że ze strony Włoch postawione będą żądania słuszne i rzeczywiście nadające się do dyskusji.

Cła maksymalne odroczone

Rozporządzenie z dnia 11-go sierpnia wprowadza w życie cła maksymalne od 20 bnt. w stosunku do towarów pochodzących z państw, które nie posiadają międzynarodowych stosunków konwencyjnych z Polską, stosując szczególne utrudnienia dla importu towarów polskich, lub też specjalnie ważnymi dla przemysłu lub handlu polskiego.

Zarządzenie to nie posiada charakteru bojowego, lecz stosowane będzie jako zasa w systemie celowni Polski. Wobec tego jednak, iż z jednej strony podlega ona zaostrzeniu, z drugiej zaś okazuje się niemożliwym w tak krótkim czasie całkowitego wyjaśnienia sytuacji co do wzajemnego dostosowania taryf maksymalnych z niektórymi państwami pozaeuropejskimi, przeto rząd polski, powodowany chęcią podkreślenia swych tendencji co do największego ułatwienia międzynarodowej wymiany towarowej — postanowił odroczyć wprowadzenie w życie cła maksymalnych do dnia 1-go lutego 1928 roku.

Amnestja dla uczestników

rewolty we Wiedniu.

Wiedeń. Sprawa amnestji dla uczestników rewolty lipcowej weszła obecnie na nowe uzupełnienie. Dotychczas rząd zajął wal wobec wszystkich w tym przedmiocie zgłaszanych przez opozycję wniosków stano więko odmowne, obecnie natomiast ten sam rząd zmuszony będzie kwestję tę załatwić w wysł zwrócić socjalistów. Chodzi o to, że osoby, oskarżone o sam tylko udział w demonstracjach postawione zostały przed sąd mieszany, który wobec wszystkich oskarżonych wymierzył bardzo ostre karę. Ci zaś uczestnicy rewolty, którzy dopuścili się większych przestępstw, stanęli niedawno przed sądem przysięgłych, który prawie wszystkich morderców uniewinnił. Wytworzył się w ten sposób stan wprost paradoksalny, gdyż przestępcy inni siedzą obecnie w więzieniu, a rozmaiści podpalacze i inni prowodyrzy powstańców cieszą się zupełną swobodą. Rząd z zakłopotaniem przygląda się temu dziwnemu stanowi rzeczy i podobno zamierza ogłosić amnestję dla wszystkich uczestników rewolty.

W sprawie koncesji wódczanych

Celem usunęcia wątpliwości wyjaśnia się, że Ministerstwo Skarbu przedłożyło termin likwidacji do 30 czerwca 1928 r. wszystkim dotychczasowym koncesjonariuszom, którym wypowiedziano uprawnienie do wyzysku napojów alkoholowych, z wyjątkiem osób nieposiadających obywatelstwa Państwa Polskiego i karani sądowo za nadużycia podatkowe i przestępstwa z chęci zysku. Termin ostateczny do zlikwidowania

„Judas z Kariothu”

Sztuka w 5 aktach (6 odsłonach) K. H. Rost-worskiego.

Tragiczna postać Judasza z Kariothu zhyt często już zaprzętą uniesły pisarski i chociaż odwołano ją na sposób różny, zawsze jest tematem aktualnym, tematem, który budzi ciągle zainteresowanie. Poważne grono pisarzy, którzy się do postacią zajmowali można podzielić na dwie zasadnicze kategorie. Na takich, którzy Judasza przedstawiają za zwykłego zdrajcę, rzucając na niego bezwzględny sąd potępienia, jaki się wydaje na zbrodniarza z promedytacją i na takich, którzy widzą w nim grę głębokiej rozterki duchowej, na której upadek wpłynęło tysiące okoliczności mniej lub więcej zasługujących na wyrozumienie i pożałowanie. A jednak i Judasz zdrajca i Judasz ofiara Insa są zawsze jeszcze teremem, na którym indywidualna twórczość pisarska znajduje pole do popisu. „Judas z Kariothu” — Rost-worskiego jest dziełem głęboko wyczerpu-

jącym temat. Obok wysokowartościowych warunków artystycznych-sceńskich nie jeszcze to do siebie, że analiza bohatera sztuki przeprowadza z niespożytkiem dokładnością, a duchowo szanowanie się bohatera wyczerpuje wręcz po mistrzowsku. Rost-worski stawia leżę, że Judasz wogóle nie rozumiał posłannictwa Chrystusowego i widział w nim tylko realizację swoich własnych celów przyziemnych. Słód rozczarowanie do nauki Mistrza, a konsekwencja — zdrada. Rzecz zrozumiała, że wystawienie takiej sztuki wymaga ogromnego nakładu pracy, a co najważniejsze artysty, występujący w poszczególnych rolach, muszą stać na wysokości swojego zadania, gdyż inacz sztuka ponosi fiasko. Ku ogólnemu zadowoleniu trzeba więc przyznać, że wystawiony przez Gimnazjalne Towarzystwo Tomasza Zana ubiegłej soboty w sali „Parku Miejskiego” „Judas z Kariothu” — Rost-worskiego nie zawiodł nasze nadzieje. Młodzież dała z siebie to wszystko co tylko dać mogła. I choć w wykonaniu poszczególnych ról można było znaleźć pewne braki, to naogół jednak inicjatywa

Pierwszy proces w sprawie Kennersreuth.

W inieniu Teresy Neuman z Kennersreuth dwaj adwokaci głośniwiec wnieśli do miejscowego sądu skargę o obrazę czci przeciwko odpowiedzialnemu redaktorowi wychodzącego w Olivach satyrycznego tygodnika „Piorun na Wachodzie”.

Obrazę jest opublikowaniem nieprawdziwego twierdzenia o rzekomym istnieniu nieślubnego dziecka Teresy Neumann.

Ilu urzędników państwowych ma Austria?

Z prelimitarza budżetowego na rok 1928 wynika, że Austria ma ogółem 69709 urzędników etatowych oraz 5474 urzędników kontraktowych i robotników na służbie państwowej.

Cyfrę tę nie obejmują jednak urzędników i robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych. Sędziów jest w Austrii 1678, profesorów i nauczycieli szkół państwowych 4673, policjantów i żandarmerii 19454, żołnierzy wojska związkowego 20750. Monopole państwowe zatrudniają ogółem 721 urzędników etatowych i 10010 kontraktowych.

W przedsiębiorstwach państwowych pracuje 27,087 urzędników etatowych i 6957 kontraktowych.

Pomoc dla organizatorów imprez odczytowych

Organizatorzy imprez oświatowych wiedzą wiele trudu trzeba poświęcić, aby osiągnąć na odczyt możliwą liczbę słuchaczy zwłaszcza że sier niewykształconych, i aby zająć le rzęce uroczajonym i lekkim wykładem. W ułatwieniu zrozumienia samego słowa niepoślednią rolę odgrywa przetoż, Cienie przyjąć z pomocą wszelkim działaczom kulturalno-oświatowym, Towarzystwo Czytelników Ludowych prowadzi od dłuższego czasu wypożyczanie przezroczy, które znajdują się w Centralnym biurze Towarzystwa Czytelników Ludowych, Poznań, Ratajczaka 16, oraz w sekretariatach to jest w Królewskiej Hucie, Głowackiego 5, w Grudziądzu, Lipowa 28.

Wypożyczanie tę uposażone zostały w ostatnim czasie w nowe serie obrazów świetlnych, które dopełniają komplety, ulmu jęcego najważniejsze dziedziny nauki, literatury i sztuki. Każda seria posiada prztem odpowiedni materiał odczytowy, wzorowo i popularnie opracowany.

Spodziewać się zatem należy, że organizatorzy wszelkich imprez odczytowych, wliczając i te będą pamiętać o wypożyczeniu tego niezbędnego materiału.

Przy tej sposobności zaznacza się, że wyszły z druku świeże katalogi przezroczy, które otrzymać można bezpłatnie za dołączeniem znaczka pocztowego oświatowego. Znaczki te są do nabycia we wszystkich Urzędach pocztowych.

„Złota niedziela”

Wczorajsza niedziela, ostatnia przed świętami Bożego Narodzenia, była niedzielą z zw. „złota”, bo w dniu tym zwykle następuje punkt kulminacyjny w ruchu przedświątecznym w zakupach gwiazdkowych, składach kupiek po-
twierdzenie.

Czy wczorajsza niedziela w mieście naszym istotnie odpowiadała swemu charakterowi, należy postawić nad tem znak zapytania. Nastroj był wprawdzie przedświąteczny, ruch również ożywiony, jednakże ruch ten czy to na ulicach, czy też w składach kupiekich, pozostawał dużo do życzenia. Może być, że przyspiał to trzęcha brakowi pieniędzy i — zbyt ostrym mrozowi, jaki dotkliwie wszystkim odczuwać się daje.

Sam wygląd miasta, a raczej wygląd okien wystawowych interesów kupiekich, był nader „gwiazdkowy”, albowiem kupiectwo nasze prześlizgało się w pięknych i gustownych dekoracjach, które wieczorem były oświetlone; to też bogactwo barw i gra światła przyciągały to siebie przechodniów.

Tydzień niedzieli nasz od świąt. Może to, w czym niepodobała wczorajsza złota niedziela, powołuje ten tydzień przedświąteczny.

zasługuje na chwalebny wzmiankę, zwłaszcza, że uczniowie starali się wywiązać z obowiązku nawet ponad swoje siły. Niewiele jest w Polsce artystów, którzy rolę Judasza mogą zagrać poprawnie. A jednak postać ta w wykonaniu ucznia gimnazjalnego wypadła wcale nieźle. Szkoda tylko, że swankowała nieco pod względem głosowym, nieco pod względem charakterystyki. Trudno byłoby tutaj wykazywać braki poszczególnych wykonawców, stwierdzić tylko, że i reszta ról dostrajała się do bohatera sztuki. Niektóre nawet oddane były całkiem poprawnie. Oprawa sceniczna, jak na nasze warunki, wcale dobra.

Towarzystwo Tomasza Zana za wystawienie „Judasza” należy się uznać za parę, a rezultat niechże będzie bodźcem do dalszego kontynuowania zamierzeń na obranie dro-
dze.

Publiczności na przedstawieniu było dużo. Zaszczyciło je też swą obecnością ciał pedagogiczne naszego miasta, na czele z dyrektorem gimnazjum p. Augustakiem.

O reformę systemu podatkowego

Dyrektor Stow. Kupców Polskich w Warszawie p. Jakubowski ogłosił w gazetach następujące uwagi o potrzebie reformy systemu podatkowego w Polsce:

Polska nie posiada dotąd systemu podatkowego we właściwym tego słowa znaczeniu. Posiadamy jedynie pewną, najzupełniej przypadkowo powstałą sumę ustaw podatkowych, stworzonych niemal wyłącznie z jednej strony pod kątem widzenia potrzeb Skarbu Państwa, a z drugiej strony pod wpływami partyjnej demagogii i radykalnego doktrynizmu.

Wystarczy rzucić okiem na statystykę wpływów podatkowych, by zdać sobie sprawę, do jakich granic dochodzi u nas nierównomierność opodatkowania; z sumy 500 milionów wpływów z podatków (bez podatku majątkowego) bezpośrednich w 1926 r. przypada: na przemysł i handel ca. 300 milionów, rolnictwo ca. 85 milionów, nieruchomości ca. 54 milj., dochody nieufundowane (pensje, uposażenia i t. d.) ca. 20 milj., wolne zawody ca. 8—9 milj. i t. d.

Dodajmy nadto następujące fakty: podatek dochodowy w 1926 r. zapłaciło ogółem ca. 540 tysięcy obywateli, gospodarstwa rolne do 15 ha są faktycznie niemal zwolnione od podatku dochodowego, za to podatek ten obciąża osoby prawne, co stwarza typowe podwójne opodatkowanie w podatku gruntowym słowna jest wbrew elementarnym zasadom skarbowości progresja i regresja obciążenia, jednym z najwydajniejszych źródeł dochodów skarbowych jest najskodliwszy pod względem gospodarczym i najbardziej nieracjonalny ze stanowiska nauki skarbowości podatek obrotowy, wśród podatków rzeczowych znajdują się tak przestarzałe formy opodatkowania, jak historyczne już niemal opłaty za t. zw. świadectwa przemysłowe (jeden z najnieprawdopodobniejszych dzisiaj podatków) i t. d. — przykładów powyższych można podać jeszcze wiele.

Nie dziwne, że w tych warunkach prace podjęte przez Ministerstwo Skarbu w kierunku reformy podatkowej, musiały wywołać w sferach gospodarczych poważne i żywiole zainteresowanie. Jednakże, jak sądzić można z dotychczasowych ujawnionych projektów, w pracach tych nie jest dostatecznie uwzględniany postulat stworzenia jednolitego, zbudowanego według jednolitej koncepcji, zgodnie z wymaganiami teorii i praktyki skarbowej, systemu podatkowego. Prace Ministerjum Skarbu idą — zdaje się — w kierunku raczej poprawienia, czy reformowania poszczególnych i tylko niektórych ustaw podatkowych, oraz formalnego uregulowania podatku własności samorządowej, wazakże na zasadach budzących wiele zastrzeżeń, choć przy bardzo słusznych tendencjach do znacznego rozszerzenia ogólnej podstawy podatkowej.

Wytłaczne zasady reformy podatkowej w Polsce można ująć w następujący sposób:

1. równomierny rozkład obciążenia daninami publicznymi — odpowiednio do faktycznej siły płatniczej poszczególnych grup społecznych przez rozszerzenie podstawy po-

Ochrona czynności parlamentu

według projektu polskiego kodeksu karnego

W okresie wyborów do nowego sejmiku nie od rzeczy będzie zająć się do projektu polskiego kodeksu karnego, aby się zorientować, jak prawodawca nasz zamierza w przyszłości uregulować doniosły problem ochrony czynności parlamentu.

Członkowie parlamentu, t. j. posłowie pod formą immunitetu chronieni są od jakiegokolwiek nacisku władzy wykonawczej, lub sądowej, sam parlament korzysta również z ochrony przed zamachami z zewnątrz. Ochrona prawna czynności parlamentu iść może w dwóch kierunkach i uznawać za przestępstwo: 1) gwałt względem członków parlamentu i 2) gwałt wobec parlamentu jako takiego.

W prawie naszym po raz pierwszy o przestępstwach tego rodzaju mowi dekret z 8 go stycznia 1919-go r. „o postanowieniach karnych za przeciwdziałanie wyborom do sejmiku i wykonywanie obowiązków poselskich” (Dz. pr. poz. 96 Nr. 5).

Później ochrona czynności parlamentu uzyskała oparcie w konstytucji narcowej, proklamującej w Polsce ustrój parlamentarny. I na tej właśnie podstawie prawnej oprać z natury rzeczy musiała Komisja Kodyfikacyjna Rzeczypospolitej Polskiej prace nad przyszłym kodeksem karnym.

Wspólny projekt części szczególnej owego kodeksu opracowany przez prof. W. Makowskiego omawiane tu przestępstwa ujmując w odrębnym dziale zatytułowanym: „Przestępstwa przeciw zrzuceniu prawa publicznego”. Projekt ustanawia ochronę wszelkich zrzeczeń prawa publicznego, a więc prócz parlamentu, również rad gminnych, zarządów kas chłopskich i t. p.

Cała sprawa ujęta jest w projekcie w dwóch artykułach. Artykuł 19-y mowi o przestępstwie przemocy względem zrzeczeń prawa publicznego. Artykuł ten brzmi: „Kto przemocą lub groźbą bezprawną wywiera wpływ na czynności prawne Sejmu, Senatu, Zgromadzenia Narodowego, Sejmu Autonomicznego albo Naczelnej Izby Gospodarczej, albo in przeszkodzą, ulga karze pozbawienia wolności od 1-go do 5 lat.

dałkowej i upowszechnienie podatków, przedwzyskaniem na drodze powiększenia liczby płatników bezpośrednich (zwłaszcza podatku dochodowego);

2. uproszczenie oraz planowe i gospodarczo racjonalne usystematyzowanie danin publicznych, przedwzyskaniem przez zniszczenie, wgl. reformy podatków skodliwych dla życia gospodarczego (przedwzyskaniem podatku obrotowego i opłat za patenty), oraz rewizję układu terminów podatkowych;

3. wreszcie udoskonalenie administracji skarbowej, wszakże przy dalszym utrzymaniu w akcji wymiarowej czynnika obywatelskiego w formie komisji szacunkowych; polepszenie administracji powinno być polegające przede wszystkim na oparciu stosunku organów skarbowych do płatników na zasadzie równorzędności stron, ustanowieniu specjal-

Artukuł 20-ty czyli ostatni z wymienionego działu przewiduje surową karę pozbawienia wolności do lat 5 za powsierzymanie gwałtem lub groźbą posła lub senatora od udziału w głosowaniach lub w innych pracach Sejmu.

W drugiej swej części art. 20-y projektu przewiduje niemniej surowe kary za wywieranie przemocy wpływu na sposób głosowania posłów.

Stany faktyczne obu wskazanych prze-

stępstw znane są zacytowanemu dekretem z 1919-go r.

Novum projektu stanowi oznaczenie kar za wywieranie wpływu na sposób głosowania posłów w Sejmie. Praktyka parlamentów współczesnych daje doskonałe ilustracje powyższego przestępstwa. Oto do gmachu parlamentu zjawia się tłumna delegacja pewnej zainteresowanej grupy, która groźbami zmusza posłów przeciwnego obozu do głosowania po linii interesów danej grupy. To ostatnie przestępstwo słusznie zostało w projekcie wyodrębnione. Waga oddanego głosu przez każdego posła jest wielka. Prawo winno zapewnić głosującemu maksimum swobody.

A. S. P.

Obecnie tylko 1 proc. miesięcznie

wolno pobierać bankom od pożyczek pieniężnych

Dnia 15 go grudnia r. zaczęło obowiązywać rozporządzenie ministra skarbu i sprawiedliwości, ogłoszone w Nr. 109 Dziennika Ustaw, a dotyczące zmiany przepisów w przedmiocie tzw. lichwy pieniężnej.

Pojęcie lichwy pieniężnej, jako przestępstwa, polegającego li tylko na wymawianiu sobie lub pobraniu odsetek od pożyczek pieniężnych ponad ustanowioną i dozwoloną miarę, wprowadzone zostało przez rozporządzenie Prezydenta Rzplitej z dnia 29 czerwca 1924 roku z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1925 roku.

Następnie ustawa z dnia 1 lipca 1925 roku, przedłużała moc obowiązującą rozporządzenia o lichwie pieniężnej do dnia 1 lipca 1926 roku. Wreszcie ustawę z dnia 30 go czerwca 1926 roku przedłużono na czas nieokreślony, przezwem nadano Radzie Ministrów prawo uchylenia rozporządzenia o lichwie pieniężnej. Rada Ministrów dotychczas z tego uprawnienia nie skorzystała, a jak się widzi — i skorzystać nimia zamiaru.

Rozporządzenie Prezydenta Rzplitej o lichwie pieniężnej upoważniło ministra skarbu do ustanawiania w drodze rozporządzeń najwyższych granic korzyści mająt-

kowych, które wolno wymawiać i pobierać przedsiębiorstwom, trudniącym się czynnościami bankowymi przy załatwianiu poszczególnych czynności, należących do zakresu obrotu pieniężnego.

Na mocy tego rozporządzenia minister skarbu kilkakrotnie już oznaczał, stałe obniżając dopuszczalną stopę procentową, najwyższe granice korzyści majątkowych przy dyskontu wksli na rachunkach otwartego kredytu, od pożyczek terminowych, od pożyczek zastawowych, od gwarancji, inkasa itp.

Ostatnie rozporządzenie, które właśnie dziś nabiera mocy obowiązującej, ustanawia te najwyższe granice na 12 proc. w stosunku rocznym, czyli 1 procent w stosunku miesięcznym, nie licząc zwrotu pobranych kosztów i opłat stemplowych, oraz nie licząc także prowizji obrotowej na rachunkach otwartego kredytu i na bieżących która jednakże nie może przekraczać jednej czwartej procentu kwartalnie od większej strony obrotu. Przy pożyczkach na zastaw wolno ponadto pobierać 1 proc. miesięcz. nie za ubezpieczenie i przechowanie przedmiotów zastawu.

W stosunkach prywatnych (a więc nie bankowych) najniższa dopuszczalna stopa procentowa wynosi w dalszym ciągu 20 proc. w stosunku rocznym, a to zgodnie z ustawą z dnia 30 czerwca 1926 roku.

Kto bierze lub wznacza sobie więcej (a więc osoby prywatne ponad 20 proc., a banki ponad 12 proc. z dodatkami, w stosunku rocznym), ten może być przez sąd pkoju (powołany) ukarany aresztem do 4 tygodni i grzywną do 5000 złotych lub jedną z tych kar.

Toruń rozpiął Konkurs na wiceprezydenta miasta

Na ostatnim posiedzeniu Toruńskiej Rady Miejskiej uchwalono ogłosić konkurs na stanowisko wiceprezydenta miasta. Stanowisko to wakuje już od przeszło dwu lat. I. j. od czasu zgonu śp. wicepr. Jankowskiego.

Życiowa omyłka

62) Ciąg dalszy.

Tak jak przed rokiem Wiljam stanął w otwartym oknie i pograżył się w myślach — ale troski, które dawniej odganiał od siebie, towarzyszyły mu teraz stale. Czyż jego zbliżenie do Kitty pozostało takie same, jakie było przed tą straszną nocą, gdy tylko wycierpiał z powodu lekkomyślności swej żony? Była to rana, pozornie zagojona, a le nie pozostała bez skutków.

Te skutki groźniejsze z powodu natury i temperamentu Kitty, miał jednak nadzieję, że powoli czas wpłynie na jej uspokojenie — Student zakochany w niej nie był niebezpiecznym, gdyż darzył Wiljana takim samym uwielbieniem jak jego żonę — zresztą był to uczciwy chłopiec i jedno słowo wyklarzyłoby do przyprowadzenie go do porządku.

Co do polityki, powiedział kiedyś swej matce, że stała ona dla niego na drugim planie i że przedwzyskiwał czuł się mężem Kitty — Czy teraz powtórzyłoby to? — Owszem, kochał ją tak jak dawniej, była idealnie jego młodszą, matką jego biednego, dziecka. — Ale przypominając sobie czym był w chwili swego małżeństwa, gdy rzucał tę rękawicę życiu i światu, przynajmniej, że stał się innym człowiekiem, mniej silnym i śmiałym. Nie zgodziłby się już teraz, aby te kobiecie poświęcić swe ambicje, ani osiągnąć dotychczas władzę;

Nie; teraz ona musi tak postępować aby nie być zaporą ich wspólnych nadziei, nie szkodzić jego zamiarom dążącym do dobra kraju.

Ala w jaki sposób ją do tego zmusić?

Długie przemowy o obowiązku o ideale, nie odnosiły żadnego skutku i nie stosowały się do jego charakteru: spokój, harmonia, spokojne przywiązanie i swoboda do przewzięcia się ważnym sprawom, oto warunki potrzebne mu do życia. Wschłchał, a jego twarz nabrała więcej stanowczego wyrazu; tak jest, w interesie ich obajga srobuje dział jak pan i władca; tak mu nakazuje obowiązek.

Wielki dzień już przeszedł do połowy; cały park w Haggard był przepelniony; rano odbyła się wystawa kwiatów, a następnie obiad ofiarowany dziewczątom, a zakończony przemówieniem Wiljana. Teraz lord Parham miał mowę do swych stronników, zamieszkałych w okolicy; na estradzie otaclali go fabrykanci, liberalna burżuazja i ajenci pracujący dla wyborów; przed nim stał tłum pracowników w kopalniach i na roli.

Powietrze było ciężkie; szerokie twarze dziewcząt świeciły się od potu; szła twarz lorda Parham stała się jeszcze bledsza niż zwykle, a zła akustyka namiotu i nuda spływały ze wszech stron, tak z ławkę pełnych słuchaczami jak z estrady, gdzie ciężko pracował minister.

Po lewej stronie lorda Parham Wiljami udawał że słucha a w istocie wstydził się zt swe stronnictwo i jego wodza; należał do nowego pokolenia nie uznającego formułek, rządzących dawniejszym pokoleniem; lord Parham, przeciwnie, był temi formułkami. Był to intrzygant zdolności, a dostał się na zajmowane obecnie stanowisko za pomocą różnych drobnych sposobów, nie wspominając o właściwym mu talencie odzywania się właśnie w ten sposób, aby się podobać ogółowi publiczności. Lekceważony przez swe stronnictwo, zdawało mu się, że on je jedynie przedstawia; tego dnia jego mowa była ciąglem wychwalaniem jego własnej o-

soby; to też „ja”, i „mnie”, przepelniały usta mówcy i padały beztroskie na cale zebranie.

Nagle Wiljam zauważył, że Kitty i Eddie Helston zamieniali jakieś porozumiewawcze znaki po za plecami lorda Parham, z drugiej strony estrady; potem Kitty, wyciąwszy z kieszeni notesik i napisawszy kilka słów przechylała się w tył, aby podać studentowi jakiś papier; ten był tak nieczystym, że go nie pochwycił, a ponieważ właśnie otworzo drzwi za estradą, papier porwany prądem upadł u stóp mówcy.

Wiljam widział jak jego żona i przerażona, zarumieniała się gwałtownie; lord Parham kończył swą mowę; włoscianie ziewali, inteligenci stali nieporuszeni. tylko reporterzy cisnęli się do ministra. Tymczasem Kitty nie traciła z oczu owego papierka, a Wiljam także go śledził; ponieważ obok niego siedział lord Lejnant, opasył i na pół głuchy, Wiljam szepnął mu do ucha:

— Bądź pan łaskaw prosić lorda Parham, ał mi oddał ten papier, leżący przed nim; musł wypaść z mego pugłaresu.

Lord Parham, zauważywszy papier, podniósł go, a nalożywszy okulary zaczął go czytać w przeświadczeniu, że pochodzi od którego z jego słuchaczy; stało na nim:

— Mam nadzieję, że liczysz wszystkie „ja”; było ich pięćdziesiąt siedm — K —

Na rogu papieru był szkic jego osoby, z girlandą „ja” na szyi.

Twaz ministra stała się karmazynowa, potem powróciła do pierwotnego szarego koloru — Złoczył papier starannie i schował go do kieszonki kamizelki.

Nakoniec meeling skończył się; młady był potem zabawy i poczęstunek dla ludzi w parku, podczas gdy osoby należące do towarzystwa postanowiły zebrać się gdzieś indziej, na garden — party, którą obiecyła za

szczyścić swą obecnością niektóre osoby należące do rodziny królewskiej. Gdy publiczność wychodziła tłumnie z namiotu, lord Parham przysnął już do pani domu.

— Zdań się, że to należy do pani, lady Kitty — rzekł podając jej papier, wyjęty z kieszeni. Bardzo zaszczewionna, Kitty spojrziała na niego, a potem rzuciła wzrkiem na papier.

— Mylisz się pan — rzekła wesoło — nie mam nic wspólnego z tym papierem; po staram się jednak wyszukać właściwiecia.

Bardzo żalił, że sprawiam panu ten kłopot — odpowiedział minister z ceremonialnym ukłonem, a potem zwracając się ku Wiljamowi, oświadczył, że upada ze zniechęcenia i prosi o pozwolenie udania się do swego pokoju dla napisania ważnych listów.

Nie, nie, zajmij się pan swymi gośćmi. — odparł Wiljamowi, gdy ten chciał odprowadzić go do domu; skinawszy na jednego z bliższych znajomych, zaczął rozmawiać z nim poufale, jakby chcąc zaznaczyć swe lekceważenie dla pana domu: Za chwilę wchodził do salonu, przez jedne z drzwi wychodzących na taras.

Tymczasem Kitty i Eddie Helston dzieliли się swymi wrażeniami, oboje zarumienieni z obawy i wstyd.

Czy może powiedział ci słówko, — Kitty? — zapytał Wiljam zbliżając się do nich.

Eddie Helston, poczuwając się częścłowo do winy, pocięszył się ułotnić.

— Życzę sobie obejrzeć ten papier, jeżeli pozwolisz — mówił Wiljam; Kitty podrażniona jego ostrym głosem, zatażyła ręce za plecy.

— Ten papier do mnie należy.

— Dopiero co właśnie twierdziłaś prze ciwnie.

Ciąg dalszy nastąpi.

dnls

